

det overhovedet er i høi Grad vanskeligt, ad den legislative Vet at træffe saadanne almindelige Bestemmelser, som kunne og burde komme til Anvendelse i slige Tilfælde. Den Regel, som er stillet i Spidsen af Paragraphen, at „Indførselen af fremmede, saavel periodiske som andre Skrifter, er fri“, erkjender jeg, har noget meget Tiltalende ved sig, og man maatte ønske, at den kunde gennemføres. Det er, mine Herrer! efter min Mening, den samme Følelse, der bevæger En til at ønske denne Regel gennemført, som leder til, at man her i Norden altid har skattet Gjæstfriheden høit; man vil gjerne tillade de Fremmede at benytte de samme Rettigheder, som tilstedes Husets egne Beboere; men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at, som ved Gjæstfriheden i Almindelighed, saaledes kan dog vist heller ikke i det foreliggende Forhold en aldeles ubunden Gjæstfrihed finde Sted, uden altfor store Ulemper. Enhver Huusfader kan forebygge Splid og Uorden i sit Huus ved den Myndighed, han har over Familiens Medlemmer; kommer der nu en Fremmed ind til ham og gjør Fordring paa Gjæstfrihed, saa maa man haabe og vente, at han bliver godt og venligt modtagen; men gjør han sig skyldig i saadanne Overgreb, som kunne vække Splid og Uorden i Familien, saa kan Huusfaderen vel ikke anvende mod ham den samme Myndighed, den samme Huustugt, som han kan anvende mod Familiens Medlemmer, men han har dog altid den Udvei, at han kan anmode ham om at blive borte fra Huset; efterkommer den Fremmede imidlertid ikke dette, saa har Huusfaderen vel andre Midler, hvorved han kan lukke sin Huusdør for ham, og det er det eneste Ansvar, om man saa vil kalde det, hvor til han kan drage den Fremmede, som paa en saadan Maade misbruger Gjæstfriheden. Jeg troer, at netop det samme Forhold finder Sted med Hensyn til Pressens Frembringelser i Udlandet; man tilsteder dem gjerne Udgang her til Landet, saalange der ikke gjøres saadanne Misbrug, som kunne give Anledning til Splid og Uorden blandt Statens egne Borgere. Overtræder nu en Fremmed den Frihed, der saaledes er givet ham, saa at Staten maa finde det betænkeligt, at tilstede hans Frembringelser

hverligere Udgang, idet den maa befrygte, at der, uden at nogen Straf kunde naae ham, kan, som Følge af disse Frembringelser, opstaae alvorlig Fare for den offentlige Orden eller private Ro, saa troer jeg, at, ligesom Huusfaderen er berettiget til at holde den Fremmede borte, saaledes maa ogsaa Staten være berettiget til at holde den fremmede Presses Frembringelser ude. Det har ogsaa hidtil været almindelig anerkjendt, at Staten kunde udøve en saadan Myndighed; jeg behøver kun at henvise til de Bekjendtgørelser, der udstedtes under 22de August 1843 og 5te Novbr. 1846, for at vise, at man, støttende sig til en kongelig Resolution, har anseet sig beføiet til at forbyde et svenskt og et tydsk Blad Udgang her til Riget. Vil man nu imidlertid opstille en Lovbestemmelse, som skal have almindelig Gyldighed med Hensyn til Forebyggelsen af de Farer, som kunde opstaae ved en saadan ubunden Frihed til Indførsel af fremmede Skrifter, saa troer jeg dog, at man bør skjelne mellem periodiske Skrifter og andre Skrifter.

De ærede Forslagsstillere have sat disse to Arter af Skrifter under een Kategori, de have aldeles ikke gjort nogen Forskiel i saa Henseende. Med Hensyn til de større Skrifter og Bærker vil jeg vel antage, at man, for at forebygge Misbrug af Pressen kunde holde sig til hvad Forslaget i denne Henseende bestemmer, idet det altid vil være et temmelig betydeligt Tab for den paagjældende Udgiver, naar hele det Dplag, der er sendt hertil, efter lovmæssig Fremgangsmaade bliver lagt under Beslag og i sin Tid sendt ud af Landet. Forsaavidt derimod angaaer fremmede periodiske Skrifter, navnlig Tidsskrifter og Blade, da troer jeg rigtignok ikke, at Bestemmelsen er fyldestgjørende; thi den i Forslaget bestemte Fremgangsmaade vilde ikke lede til videre, end at man langt om længe fik det enkelte Nummer, hvorved de gjældende Bestemmelser maatte være overtraadte, eller hvori der maatte findes saadanne Inyektivter, som Staten efter den her bestaaende Tingenes Orden ikke kunde tillade, sendt ud af Landet; og det endda først, efterat Skriftet indtil Forbudet var blevet stadfæstet, havde cirkuleret her i Landet. Der var